

Strategie USA proti čínské hrozbě: Malování čerta na zeď a hraběcí rady. Připustí jestřábi konec dominance USA? Západ čínské expanzi čelit nedokáže. Alespoň ne mírovou cestou

- CZ24 News | 24. února 2021

Leonid Savin přibližuje marné snahy amerických stratégů a zastánců zadržování konkurence udržet převahu USA nad východními geopolitickými rivaly v podobě Číny a Ruska

Vnímání Číny jako [strategického konkurenta USA](#) se mezi Američany vyvíjí již mnoho let. Ale v poslední době se objevily náznaky, že přední analytická centra a skupiny, které ovlivňují rozhodování, začínají chápat, že musejí vypracovat jednotnou strategii.

V červenci 2020 byla ve Spojených státech vytvořena Čínská strategická skupina (The China Strategy Group), která zahrnuje různorodou škálu odborníků a politiků spojených jedinou myšlenkou – bojem proti vzestupu čínské moci.

Příznačné je, že skupina byla vytvořena z iniciativy Erica Schmidta, bývalého ředitele společnosti Google a předsedy Rady pro inovace v obraně při Americkém ministerstvu obrany. Stal se také vedoucím této skupiny. Jeho náhradníkem je Jared Cohen, generální ředitel společnosti Jigsaw (původně Google Ideas) a spolupracovník Rady pro zahraniční vztahy ve funkci staršího konzultanta. Dříve působil jako spolupracovník pro politické plánování na americkém ministerstvu zahraničí a byl poradcem Condoleezy Riceové a poté Hillary Clintonové.

Dalším významným členem skupiny je Richard Fontaine, bývalý poradce Johna McCaina a generální

ředitel Centra pro novou americkou bezpečnost (projekt neokonzervativců). Předtím pracoval také pro Radu národní bezpečnosti a americké ministerstvo zahraničí za prezidentství George W. Bushe.

Na Peking!

Skupina na konci roku 2020 vydala [zprávu](#) „Asymetrická konkurence: Strategie pro Čínu a technologie. Praktické návody pro americkou vládu“.

V ní se klade důraz na technologie a inovace a v rámci konkurence mezi USA a Čínou třináct autorů dává svá doporučení pro tři oblasti: technologická konfrontace, funkční možnosti soupeření a struktura budoucnosti. V prvním případě se hovoří o různých kritických technologických platformách, požadavcích a závislosti USA na zahraničních společnostech. Ve druhém se protínají tři faktory – rozvědka, ztráta vědeckého potenciálu a dodavatelské řetězce. Třetí případ se týká potřeby prosazovat politiku multilateralismu v mezinárodních vztazích a reformu vlády USA s důrazem na zvýšení role expertíz v politickém rozhodování, na roli Bílého domu jako vůdčí instance pro různé agentury a průmysl a na vybudování nové éry technologické samostatnosti.

Zajímavé je, že autoři navrhuje nový vzorec pro multilaterální vztahy, k čemuž je nutné vytvořit fórum T-12, v němž budou zastoupeny USA, Japonsko, Německo, Francie, Británie, Kanada, Nizozemsko, Jižní Korea, Finsko, Švédsko, Indie a Austrálie.

Syndrom vítězné mocnosti

Úvod zprávy začíná slovy v duchu Baruchova plánu pro mezinárodní kontrolu jaderného zbrojení, v němž USA v roce 1946 předložily OSN podmínku, že jaderné zbraně a odpovídající technologie mohou mít pouze USA:

„Americké technologické vedení má zásadní význam pro americkou bezpečnost, prosperitu a demokratický způsob života. Toto životně důležité prvenství je však nyní ohroženo, protože Čína se snaží předstihnout USA v řadě kritických oblastí. Nedostatečný zřetel k dominantnímu postavení USA povede k jeho dalšímu oslabování v závislosti na tom, jak bude Peking nabírat sílu a vliv na práva a blahobyt lidí po celém světě, včetně Spojených států. Tato výzva si žádá naléhavá politická rozhodnutí k obnovení americké konkurenceschopnosti, ukončení těchto trendů a zachování kriticky důležité technologické převahy USA ve světě.“

Autoři rovněž tvrdí, že současným úkolem je vypracovat postup pro nadcházející období zvýšené konkurence a tření, jakož i rychlých technologických změn, aby Spojené státy mohly co nejefektivněji prosazovat své zájmy a hodnoty.

Ve svých závěrech ukazují, že *„interní dialog v USA o problémech bezpečnosti ve vztahu k Číně a jejím technologiím se začal točit kolem omezeného okruhu témat: hrozba konkrétních čínských video aplikací, bitva o 5G, nebo potenciální rizika imigrace vysoce kvalifikovaných kádrů převažující nad jejími přínosy.“*

Mnoho důležitých otázek ohledně americké strategie vůči Číně v oblasti technologií tak zůstává nezodpovězeno. Na závěr autoři deklarují, že v důsledku těchto nejasností Čínská strategická skupina vyzývá subjekty s rozhodovací pravomocí, aby při plánování politické činnosti a různých programů využívali externí odborníky a konzultanty.

Strategie zadržování

Číně byla věnována pozornost také v [nedávné práci](#) společnosti RAND Corporation „Implementace zadržování. Změny v regionální bezpečnostní politice USA za účelem provedení realistické Velké strategie zadržování“.

Stejně jako ve výše uvedené zprávě Skupiny neexistují ani zde jasné odpovědi na to, co by Spojené státy měly dělat.

Své argumenty v ní předkládají pouze ti, kdo hovoří o hrozbách, jaké by Čína mohla představovat pro USA v asijsko-pacifickém regionu. Nebo o tom, že Čína disponuje kybernetickými nástroji, které mohou narušit dodávky silové elektřiny v USA a poškodit kritickou infrastrukturu. Nebo o čínském vývoji prostředků pro ničení objektů v kosmu, včetně systémů elektronického rušení, cílených energetických zbraní a pozemních protidružicových raket, které se mohou zaměřit na komerční i vojenské satelity. Proto by *„čínské vesmírné a kybernetické schopnosti mohly ohrozit tři životně důležité americké zájmy – zajištění bezpečnosti americké vlasti, zadržování dominance Číny v přilehlém regionu a udržení americké nadvlády v oblasti.“*

Pokud jde o ochranu Tchaj-wanu, je v USA stále na pořadu dne použití síly proti Číně. Zastánci zadržování kromě toho, že brání Číně v dominanci nad místními mocnostmi, jako je Japonsko, hovoří o důležitosti zachování americké dominance v asijsko-pacifickém regionu jako celku.

„Tito strategové přiznávají, že jak Čína poroste, bude rozšiřovat spornou zónu, ovládaný vzdušný prostor a zónu na své námořní periferii, kde může učinit americké vojenské operace příliš nákladnými nebo obtížnými ... Zastánci zadržování však dosud nevyjasnili, zda existuje bod, za nímž může expanze Číny vyvolat přímé vojenské zapojení USA v regionu...“

Synergie a střet zájmů

Zastánci zadržování však také tvrdí, že *„existuje několik oblastí, v nichž mají Spojené státy a Čína společné zájmy, které umožňují spolupráci. Obě země se zavázaly bojovat proti změně klimatu, terorismu a předcházet šíření jaderných zbraní. Rovněž prosazují rozhovory zaměřené na zlepšení obchodních a investičních vztahů mezi oběma státy a omezení velikosti jejich jaderného arzenálu. Obě země navíc usilují o stabilitu na Korejském poloostrově.“*

Postoje k těmto otázkám se však mohou lišit. Například zatímco Spojené státy i Čína usilují o stabilitu na Korejském poloostrově, mají zcela odlišné názory na to, jak toho dosáhnout.

Studie navíc uvádí, že názory zastánců zadržování se *„rozcházejí ve dvou klíčových bodech: v míře čínských ambicí a v otázce, zda jsou asijské země ochotny spolupracovat a účinně tak čelit Číně. Neshody ohledně těchto dvou otázek vedly k odlišným receptům na americkou strategii v asijsko-pacifickém regionu, které sahají od výrazného snížení vojenských výdajů až po zvýšení americké vojenské přítomnosti v regionu.“*

Tak či onak, Čína představuje pro zájmy USA největší potenciální hrozbu.

Rusko-čínské spojení

USA zároveň pozorně sledují, jak se vyvíjejí [vztahy mezi Ruskem a Čínou](#). Dva bývalí agenti zpravodajských služeb, Andrea Kendall-Taylor a David Shulman, podrobně hodnotí interakci mezi těmito dvěma zeměmi v kontextu globální politiky a zájmů USA.

Poznamenávají, že „spolupráce mezi oběma zeměmi zrychluje jejich snahu podkopat americkou vojenskou převahu. Tato dynamika je zvláště problematická pro strategické soupeření USA s Čínou v indicko-pacifické oblasti. Rusko již Číně poskytuje pokročilé zbraňové systémy, které zlepšují čínskou protivzdušnou obranu, protilodní a ponorkové komplexy a lépe tak vybavují čínskou komunistickou stranu k tomu, aby vytlačila USA z regionu. Obě země také zintenzivňují technologickou spolupráci, což jim nakonec může umožnit společně zavádět inovace rychleji, než to mohou dělat samotné USA, čímž se vyhroťí již tak napjatý rozpočet USA na obranu. Trvalá a prohloubená čínsko-ruská spolupráce by nakonec ohrozila schopnost Ameriky potlačit čínskou agresi v tomto regionu a udržet náš závazek k zachování svobodného a otevřeného indicko-tichomořského regionu.“

Rovněž se uvádí, že Rusko a Čína jsou jednotné ve svém úsilí o oslabení soudržnosti mezi spojenci a partnery USA a vlivu Spojených států na země a mezinárodní instituce.

Rusko a Čína se navíc snaží ukončit ústřední roli Spojených států v globálním ekonomickém systému. Moskva a Peking již společně pracují na tom, aby se vyhnuly americkým sankcím a kontrolám vývozu, čímž zmírní dopady amerického ekonomického tlaku. Pokud se jejich partnerství prohloubí, nebo když si každá země vybuduje samostatnou odolnost vůči tlaku USA, mohlo by to oslabit účinnost amerických nástrojů finančního donucování, zejména sankcí a kontrol vývozu, které byly klíčovou součástí arzenálu zahraniční politiky USA.

Sázka na konfrontaci

Na konci této zprávy autoři prohlašují, že „Spojené státy by měly kontrolovat a plánovat, vytvářet protivítr a tam, kde je to možné, roztrhat čínsko-ruské vztahy ve švech.“

Navíc Židovský institut pro národní bezpečnost USA je [znepokojen rostoucími čínskými investicemi v Izraeli](#). Představitelé této organizace v nich samozřejmě vidí hrozbu pro americké zájmy. Například v tom, že Čína v roce 2019 podepsala na 25 let smlouvu na výstavbu a provozování přístavu v Haifě.

Soudě podle posledních událostí, všechny osoby, které dnes v USA rozhodují, sázejí na konfrontaci s Čínou.

[První operace amerického námořnictva za prezidentství Bidena](#) s jasnou výzvou pro Peking začala 5. února. Torpédoborec 7. flotily USS John McCain s raketami na palubě vstoupil do Jihočínského moře.

Začala další konfrontace mezi USA a Čínou – prozatím na diplomatické úrovni. A uvážíme-li, jak Západ v rámci své globální perestrojky likviduje vzdělanost, produktivitu, tvůrčí úsilí, vlastenectví i stabilizaci svých nejlepších lidí, zatímco Čína bezprecedentním způsobem mobilizuje všechny intelektuální i morální síly uvnitř vlastního národa, potom šance USA a jejich spojenců obstát v konkurenci s Čínou jsou stále menší. Morální, občanský i sociální rozklad v samotné Americe je toho hmatatelným důkazem. V takové situaci Spojené státy příliš možností, jak čelit Čínské a Ruské „hrozbě“, nemají.

Nezbývá než doufat, že vojenská síla a jaderné zbraně obou velmocí odradí americké jestřáby od nepředložených rozhodnutí, která by mohli učinit pod dojmem, že čas vojenské převahy USA se nezadržitelně krátí.

Zdroj: <https://www.protiproud.cz/>